

Bitje



'Vous mangez vos dents!' bromde de oude Franse tandarts die over mij heen gebogen stond. 'You must do something about that, otherwise things will go wrong again!' Het was vakantie, prachtig zomer en een van mijn voortanden lag eruit. Afgebroken bij het eten van chorizoworst – zomaar. Toen het gebeurde, zaten mijn vrouw en ik op een rots ergens in de hoge Alpen, ver van de bewoonde wereld. Met die tand eruit leek ik wel een junky. Mijn vrouw beaamde dat, door niet naar me te durven kijken. Er moest iets gebeuren.

Goede raad was duur, en eenmaal weer in de bewoonde wereld belde ik mijn tandarts in Leiden. 'De tand waar je het over hebt is een kroon. Die kan wel worden gelijmd.' Gelukkig vonden we snel een tandarts in het stadje Bourg d'Oisans. We mochten na sluitingstijd komen – toeristen worden gekoesterd. Hij zag het al snel: geen *losse* kroon, maar een *afgebroken* kroon. Een groot verschil. Hij moest een wortelkanaalbehandeling doen, van de kroon een stifttand maken en de boel laten passen...

Twee uur later was hij klaar en ik tweehonderd euro armer. Waarop hij zijn preek begon over het 'opeten van mijn tanden'. Dat wist ik al van mijn eigen tandarts: met mijn voortanden gesel ik mijn ondertanden en vice versa, en dat vinden ze niet fijn. Ik had de dringende oproep van mijn tandarts om daar iets aan te doen (beschermend bitje, gebit laten saneren voor vééél geld) steeds in de wind geslagen. Dom, maar het vooruitzicht om elke nacht met een bitje in te slapen en allemaal gedonder in mijn mond stond me niet aan. Zo hield ik de boot af, maar nu was de maat vol. Dat mijn tanden een voor een uit mijn mond gingen vallen, stond me nóg minder aan. 'Vous mangez vos dents' gaf de doorslag. Nu heb ik dus mijn bitje, en ik slaap ermee 's nachts. Knarsen kan niet meer - praten nauwelijks. En binnenkort komt de offerte van mijn tandarts. Die zal het tandengeknars er waarschijnlijk niet minder op maken.